

„Omdat ik er niet aan denk! — Ik vraag zoo maar niet den eerste den beste te logeeren! Of *hij* zich zelven hier al tot vriend van den huize heeft gepromoveerd, *ik* heb hem het recht nog niet gegeven zich zoo te noemen. Wij hebben hem gevraagd, zoo dikwijls ik dacht daar jou een plezier mee te doen. Tot dank heeft hij me voor een huichelaar, een acteur uitgemaakt. En nu zou ik ten slotte mijn huis als een hôtél voor hem openzetten? Ik denk er niet aan, hoor! Ik denk er niet aan! Dat zou waarlijk al te gek worden!”

Blank voelde zeer goed, dat hij overdreef; maar vond tevens, dat Emma's gedrag hem het recht gaf een nog veel krasser toon aan te slaan. Ook meende hij om haar mond een trek te zien spelen, die hem levendig herinnerde aan Siria's onverdragelijk lachje en dat prikkelde de boosheid, welke hem toch reeds in alle zenuwen tintelde.

Emma daarentegen verloor haar kalmte niet; integendeel was 't, of zij hoe langer, hoe zekerder werd van zich zelve. Wel bleef zij met haar mes spelen en keek zij hem niet aan; doch haar zachte stem klonk al rustiger en rustiger, totdat er eindelijk zelfs een tintje van weemoed in kwam.

„Ik weet wel, dat je Siria nooit hebt begrepen. — Jelui bent ook geen menschen voor elkaar; maar . . . ik ken hem beter dan jij. Die man is ongelukkig, Willem, heel ongelukkig. Niet door maatschappelijke omstandigheden of familie-onaangenaamheden; ach neen; alleen door zijn manier van denken en gevoelen. Hij ligt met zich zelven overhoop. Het ontbreekt hem aan een steun. Als hij maar een sterkeren vriend had, tegen wien hij opzag! Maar . . . hij heeft nu eenmaal geen vrienden. Hij voelt zich zoo alleen, zoo . . . onbegrepen. Misschien kan jij zoo iets niet vatten. Jij bent zoo heel anders. Jij hebt een houvast aan een opvatting van je plicht tegenover de maatschappij; daarom behoort jij dan ook tot de gelukkige menschen; maar . . . En weet je, waarom hij nu naar Atjeh wil? . . . Alleen om er zich dood te laten schieten.”

Emma had bezwaarlijk Siria's zaak slechter kunnen bepleiten. Elk woord had Blank getroffen als een belediging van zijn verstand, zijn geest, zijn hart, zijn wereldkennis, zijn mededoogen, in één woord van zijn gansche menschelijkheid. Opgewonden barstte hij dan nu ook los:

„Blijf me toch met je romantische nonsens van het lijf! Als Siria zoo buitengewoon ongelukkig is, dan heeft hij dit alleen aan zich zelven te wijten! Ik heb 't hem gezegd, daar je bij waart en ik zal nu geen woorden meer vuil maken over die malle te-koop-looperij met een theatraal gevoel en eccentricke opvattingen. — 't Is anders wel kenmerkend voor onzen tijd, dat je voor een bekrompen domkop wordt uitgemaakt, als je 't waagt je plicht te doen en je gelukkig te voelen. — Dat de man naar Atjeh wil en er voor bedankt hier langer soldaatje te spelen, geeft me een betere opinie van hem, dan ik ooit heb gehad; maar is dat nu een reden om op eens medelijden met hem te krijgen? Hoort het niet tot zijn vak voor zijn vaderland te vechten? *Ik* zou dat vak niet gekozen hebben; maar nu hij eenmaal militair